

Hồi 23

Lưỡng Nữ Tranh Hùng

Ánh nắng chan hòa, lóng lánh soi trên mặt biển, từng cơn gió mạnh thổi tạt vào bờ, hàng ngàn ngọn dừa xào xạc khua vang.

Trên bãi cát vàng vốn không hề có bóng người, song giờ đây sóng biển đã đưa đến một người răng cắn chặt, mắt nhắm nghiền, chẳng rõ còn sống hay đã chết. Người đó hãy còn rất trẻ, song dưới cằm râu mọc lún phún, hai tay chàng nắm chặt một chiếc rương, mười ngón tay cắm sâu vào trong gỗ.

Mặt trời lên cao dần, ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mặt chàng thanh niên nọ. Chàng chậm chậm mở mắt ra, ánh nắng chói lòa, chàng định đưa tay lên che, song những ngón tay cắm vào rương trong nhất thời không sao rút ra được.

Chàng gắng gượng ngoi dậy, phún ra vài ngum nước biển, đứng lên lão đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt vẫn trắng nhợt, bởi chàng vừa trải qua một biến cố kinh hoàng.

Chàng, Nam Cung Bình lại một lần nữa thoát khỏi bàn tay tử thần, song chàng đã sức cùng lực kiệt, lòng chán chường như đồng tro tàn, trên hòn đảo hoang vắng này, chàng có được bao nhiêu cơ hội sống ?

Chàng gắng gượng đứng lên, cố không nghĩ đến quá khứ, chàng không dám suy đoán về sự sống chết của sư phụ và bá phụ, càng không dám nghĩ đến tương lai sắp tới, bởi định số đã an bài chàng phải trở thành một dã nhân cô quạnh trên hoang đảo này cho đến khi già chết.

Đối với chàng, cuộc sống tươi đẹp giờ đây đã trở thành quá khứ, tương lai sắp tới chỉ còn là những tháng ngày tăm tối buồn tẻ.

Chàng bực mình vì ánh nắng, đi đến chỗ bóng cây râm, phía sau hàng dừa là một ngọn đồi nhỏ, trên đồi là khu rừng xanh rậm rạp.

Nam Cung Bình loạng choạng bước đi, bãi cát đã hết, trên mặt đất khô cằn cạnh rừng, thật lạ lùng lại có một dấu chân quái dị dài chừng ba thước.

Trên hoang đảo này lại có một dấu chân to lớn như vậy, Nam Cung Bình kinh ngạc chú mắt nhìn, dấu chân chỉ có ba ngón rất nhọn giống như là móng chim, song bàn chân và gót chân lại giống như là của con người.

Nam Cung Bình vội phóng nhanh tới định đến gần để xem cho kỹ hơn.

Nào ngờ chàng chưa đứng vững chân, mặt đất bỗng lún xuống, thì ra cạnh dấu chân có một hầm bẫy sâu rộng hơn một trượng.

Chân chàng vừa hụt hẫng, liền kinh hãi vùng mạnh hai tay, bàn tay bám vào mép hầm, tung mình vọt lên, không dám hạ chân xuống gần đó nữa, đề tụ một hơi chân khí, phóng vọt vào trong rừng, bỗng cảm thấy bàn chân bị vướng, hai nhánh cây vọt từ dưới đất bật lên, chân lực chàng đã kiệt, sức bật của hai nhánh cây lại quá mạnh, lập tức bị búng lên cao hơn một trượng.

Nam Cung Bình vô cùng kinh hãi, chàng cố sức xoay người định hạ chân xuống đất trên một ngọn cây to.

Nào ngờ chưa xuống đến nơi, trong cành lá rậm rạp của ngọn cây ấy bỗng lại có một nhánh cây bật ra. Nam Cung Bình hét lớn, mũi chân điểm nhẹ, lập tức tung ngược trở ra, bỗng lại nghe vút một tiếng, trong cành lá ngọn cây bên phải bắn ra một mũi tên dài.

Thì ra nhánh cây bên trái bật ra đã trúng vào một nhánh cây dẻo khác, nhánh cây dẻo này lại quét trúng một cánh cung bằng dây leo, tức khắc mũi tên bắn ra.

Nam Cung Bình liên tục gặp kinh hiểm, không ngừng tung mình, khí lực đã cạn kiệt, chàng gắng gượng tránh được mũi tên, người rơi xuống dần, nào ngờ chân vừa chạm đất, liền biết ngay bên dưới lại là một cái hầm bẫy, song chàng cố sức vẫn không tài nào tung lên được nữa, rơi thẳng xuống sâu ba thước "ùm" một tiếng rơi vào trong nước.

Thì ra cái hầm này chẳng những rất sâu rộng mà dưới đáy còn có nước biển sâu độ bảy thước, dầu là người có khinh công cao, trong nhất thời cũng khó thể thoát lên được.

Mũi tên nọ bắn đi, trúng vào một miếng ván gỗ, miếng ván này chấn động, chạm vào bên dưới một miếng ván khác, miếng ván thứ hai lập tức ngã tới trước, "bình" một tiếng vang dội, vừa vịn dậy kín miệng hầm.

Nam Cung Bình bị chìm xuống nước, có nhón mũi chân mới ngoi mặt lên được, miếng ván vừa dậy kín, trong hầm lập tức tối mịt.

Nam Cung Bình bàng hoàng thảm nhủ:

- Thật không ngờ hoang đảo này lại có loài người, qua những bẫy rập tinh vi khéo léo này, chứng tỏ không phải là dùng để bẫy thú, mà là để đối phó với hạng cao thủ có khinh công bậc nhất, tính toán rất chuẩn xác tâm phi thân của đối phương. Chả lẽ cạm bẫy này chính là dùng để đối phó với mình, nhưng người nào lại biết mình sẽ đến đây, nếu không phải để đối phó với mình thì sao lại giăng bẫy một cách chuẩn xác thế này ?

Chàng không tài nào đoán ra được kẻ giăng bẫy là ai và thật ra nhằm đối phó với người nào, nhất thời lòng chàng hết sức bàng hoàng thắc mắc, kẻ địch ở trong bóng tối luôn ghê gớm hơn bất kỳ cường địch nào khác.

Đột nhiên, chàng nghe một chuỗi cười lạnh lóat vang lên, tiếng cười ngập vẻ đắc ý lẫn oán hận.

Thì ra tiếng vang của miếng ván rơi xuống đất đã vọng vào trong rừng, lập tức có một bóng người phóng nhanh ra, từ một ngôi nhà gỗ đơn sơ như tổ chim trên một ngọn cây to.

Bóng người nọ tóc dài phủ vai, ra là một nữ nhân, song chỉ quần quanh người một chiếc áo kết bởi lá cây và dây leo khô, làn da rám nắng, mười ngón tay hết như móng chim, sắc mặt vàng úa, đôi gò má nhô cao, chỉ đôi mắt là to tròn trong sáng, song lại ngập đầy vẻ man rợ như dã thú, trong hết sức ghê rợn.

Y thị cười như điên dại nói:

- Hôm nay thì người đã biết thủ đoạn của lão nương rồi chứ ?

Y thị tuy phóng nhanh, song vẫn hết sức thận trọng, dường như trong rừng dâu dâu cũng có bẫy rập nguy hiểm, cho đến khi đặt chân lên trên nắp hầm, y thị mới dám ngang nhiên khom tay múa chân, cười khanh khách nói:

- Thủ đoạn của lão nương thế nào, phải chi người sớm chịu ngoan ngoãn vâng lời lão nương, lão nương còn có thể tha mạng cho, giờ thì lão nương chờ cho người sức cùng lực kiệt rồi sẽ xẻo người ra từng mảnh nướng ăn.

Nam Cung Bình nghe tiếng cười điên dại và giọng nói căm hờn kia, bất giác rợn người lớn tiếng nói:

- Trên kia là ai, vì sao lại giở ác kế với tại hạ thế này ?

Vừa cất tiếng, nữ nhân nọ lập tức nín cười mặt bỗng nhăn nhúm quái dị, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc, đột nhiên nháy dựng lên gần giọng nói:

- Không phải là người ... Ai ở dưới đó ?

Nam Cung Bình liền nghe nhẹ người biết mình không phải là đối tượng hãm hại của người này, song nghe giọng nói vẫn ngập vẻ căm thù, chàng không khỏi cảm thấy rợn người.

Bỗng nắp hầm bật mở, một nữ nhân tóc dài xấu xí và quái dị đứng trên miệng hầm trở tay xuống lớn tiếng quát:

- Đồ khốn khiếp, quân đồi bại, phường chó má ...

Tất cả mọi từ ngữ ác độc nhất trên đời liên tục từ miệng y thị tuôn ra. Nam Cung Bình tức giận nói:

- Tôi với các hạ chưa từng quen biết ...

Nữ nhân xấu quái kia chẳng thèm nghe chàng nói, vẫn cứ tiếp tục mắng:

- Lão nương đã phải tốn biết bao tâm huyết và thời gian tính chuẩn xác thân pháp của tiện nhân kia, giăng ra những bẫy rập này, giờ lại bị tên khốn kiếp người phá hoại, lão nương sẽ lột da người, ăn thịt người ...

Bỗng lại cười như điên dại. Nam Cung Bình vừa kinh hãi vừa tức giận, chỉ thấy y thị cười một hồi, lại trở tay nói:

- Thì ra là người thì ra là người ... cái bẫy này bắt được người cũng kể như không uổng phí tâm huyết của lão nương.

Nam Cung Bình sửng sốt, chẳng rõ những nữ nhân xấu ác này là ai mà lại quen biết mình ?

Nữ nhân xấu ác bỗng ngưng cười, gằn giọng nói:

- Nam Cung Bình, người còn nhận ra lão nương không ?

Nam Cung Bình chú mắt nhìn đôi mắt độc ác kia, chàng chợt nhớ ra, kinh hãi nói:

- Bà ... chưa chết ư ? Bà ... phải chăng là Đắc Ý phu nhân ?

Nữ nhân nọ cười vang:

- Không sai, lão nương vẫn chưa chết, lão nương chính là Đắc Ý phu nhân ! Tuy lão nương bị các người bỏ trôi giạt trên biển, nhưng sự đói khát không làm chết lão nương được đâu.

Nam Cung Bình nhìn dáng vẻ của y thị, bất giác ngớ người không nói gì thêm được nữa.

Thì ra Đắc Ý phu nhân đã trôi giạt trên biển rất lâu, ban ngày bị ánh nắng thiêu đốt, đêm đến lại bị sóng sương hành hạ, đã khiến y thị không còn ra dáng vẻ con người nữa. Bấy người đàn ông đồng thuyền với y thị võ công đã kém hơn mà tâm kế cũng không tàn độc bằng y thị, nên đã bị y thị lần lượt giết chết và ăn thịt mất.

Nhờ vậy y thị đã gắng gượng kéo dài sự sống được mấy mươi ngày, sau cùng trôi giạt đến hòn đảo này mới kể như thoát chết. Thế nhưng những ngày sống trên đảo cũng đầy gian khổ và kinh hiểm, đông đến lại càng thê thảm hơn, suýt nữa y thị đã bị chết vì đói lạnh.

Sự già yò trong thời gian qua chẳng những đã biến đổi hẳn hình dáng y thị, thậm chí tiếng nói cũng hoàn toàn đổi khác, chỉ còn đôi mắt là vẫn như trước, có điều đã tăng thêm rất nhiều oán độc và phần hận. Nếu không nhờ đến đôi mắt ấy thì Nam Cung Bình cũng chẳng nhận được nữ nhân gầy guộc và xấu xí này lại chính là Đắc Ý phu nhân.

Nam Cung Bình đành thâm buông tiếng thở dài, ngậm miệng làm thinh.

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Sao người không nói hả ?

Nam Cung Bình rấn giọng:

- Đã lọt vào tay bà, muốn xử sao tùy ý !

- Người muốn lão nương giết người phải không ?

- Càng sớm càng tốt !

Đắc Ý phu nhân cười phá lên:

- Lão nương không đành lòng giết người đâu ! Hiện tại người rất quý giá, làm sao giết người cho đành. Chờ khi nào người hoàn toàn kiệt sức, lúc ấy lão nương sẽ đường hoàng mời người lên.

Nam Cung Bình tức tối thầm nhủ:

- Người đàn bà này rất độc ác thâm dặt, giờ mình đã sức cùng lực kiệt, nếu lọt vào tay y thị hẳn sẽ bị làm nhục, chi bằng chết đi còn hơn.

Chàng nghĩ vậy, bèn chẳng chút chần chừ, giơ tay lên toan vỗ xuống huyết Thiên Linh tự tuyệt.

Bỗng nghe Đắc Ý phu nhân cười nói:

- Người định tự sát ư ?

Nam Cung Bình bất giác chững tay, Đắc Ý phu nhân nói tiếp:

- Người có biết trên đảo ngoài lão nương ra, còn có ai nữa không ?

Nam Cung Bình chợt động tâm buột miệng:

- Còn ai nữa ?

Đắc Ý phu nhân cười to:

- Hẳn người không thể nào ngờ được là Mai Ngâm Tuyết cũng có mặt tại đây ?

Nam Cung Bình giật nảy mình, lập tức buông tay xuống, ngược mặt lên quát:

- Mai Ngâm Tuyết sao lại ở đây ?

- Y thị đã đi trên một chiếc thuyền trôi giạt đến đây, chiếc thuyền ấy đã bị va vào đá ngầm ở bên kia đảo vỡ mất, đành lên trên hòn đảo này. Thoạt đầu lão nương cũng chưa biết y thị chính là kẻ đã hãm hại mình, và y thị cũng chẳng nhận ra được lão nương, song ...

Thì ra hôm nọ Mai Ngâm Tuyết giận dữ rời đảo lên thuyền, lập tức giương buồm ra khơi, mặc dù nàng khá thạo về cách hàng hải, ngặt nỗi cô thân một mình, làm sao điều khiển được chiếc thuyền to lớn kia ?

Biển trời bát ngát, nàng đã lênh đènkhá lâu trên biển, sau cùng cũng bị lạc hướng, thức ăn và nước uống trên thuyền cũng cạn sạch.

Đói còn tạm chịu được, song cơn khát hành hạ dữ dội, nàng cảm thấy dần mất đi sự tỉnh táo.

Trong cơn mơ màng, nàng bỗng cảm thấy chiếc thuyền rung động mạnh, thì ra đã bị mắc cạn, đáy thuyền vốn đã có lỗ hổng, phen này lại bị va chạm, thuyền liền nghiêng dần sang một bên, song nhờ đá ngầm cản lại nên mới không bị đắm chìm.

Đắc Ý phu nhân ở lại trên đảo thấy có thuyền đến vốn rất mừng, nhưng đến khi lên trên thuyền mới phát hiện đó chính là chiếc thuyền của Phong Mạn Thiên và Nam Cung Bình, song trên thuyền lại chỉ có mỗi một thiếu nữ. Y thị hết sức ngạc nhiên thắc mắc và cũng có phần e sợ, nhưng vì trên đảo hiu quạnh quá, có người bầu bạn dẫu sao cũng vẫn hơn, thế là bèn cứu tỉnh Mai Ngâm Tuyết.

Dáng vẻ y thị đã thay đổi quá nhiều, Mai Ngâm Tuyết lại chưa được tỉnh táo hẳn, dĩ nhiên đâu nhận ra y thị chính là Đắc Ý phu nhân.

Trong khi ấy Đắc Ý phu nhân thì lại khẳng định nàng hẳn có quan hệ với Phong Mạn Thiên và Nam Cung Bình, bèn thăm dò:

- Nam Cung Bình là gì của cô nương ?

Mai Ngâm Tuyết thoáng kinh ngạc:

- Sao bà lại biết tôi quen với Nam Cung Bình ?

Đắc Ý phu nhân mỉm cười:

- Lúc hôn mê cô nương luôn gọi tên Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết cười chua xót:

- Nam Cung Bình chính là chồng tôi !

Đắc Ý phu nhân lòng hết sức kinh ngạc, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói:

- Hiện y đang ở đâu, sao lại để cho cô nương cô thân một mình trôi giạt trên biển ?

Mai Ngâm Tuyết tuy nhận thấy nữ nhân này hết sức xấu xí và quái dị, song vì lòng cảm kích nên nàng không hề giữ gìn, bèn định lược thuật lại về tao ngộ của mình, song vì không cầm lòng được, nàng đã kể lể hết tâm sự của mình.

Đắc Ý phu nhân càng ra vẻ điềm nhiên hơn nói:

- Phận gái như cô nương sao lại đi cùng thuyền với toàn đàn ông thế kia ?

Mai Ngâm Tuyết cười xót xa:

- Vì muốn âm thầm bảo vệ cho chàng nên tôi đã dịch dung cải dạng ...

Đắc Ý phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Giả dạng thành một tên ghê lát gớm ghiếc phải không ?

Mai Ngâm Tuyết giật mình kinh hãi:

- Bà ... sao bà lại biết ?

Đắc Ý phu nhân cười rộ:

- Dĩ nhiên là ta phải biết !

Mai Ngâm Tuyết sửng sốt:

- Chả lẽ ... bà chính là Đắc Ý phu nhân ?

Vừa dứt lời Đắc Ý phu nhân đã vung chỉ điểm vào huyết đạo nàng, đắc ý cười vang nói:

- Trời đã xui khiến người đến đây để cho lão nương báo thù, nhưng người cứ yên tâm, lão nương sẽ không giết chết người ngay đau, mà phải giày vò người đến mức sống dở chết dở thì lão nương mới hả dạ.

Giọng nói Đắc Ý phu nhân ngập đầy căm hận, khi y thị nói đến đây thì Nam Cung Bình đã bàng hoàng đến trán đầm mồ hôi lạnh, với giọng đau xót nói:

- Mai Ngâm Tuyết hiện ở đâu ? Người đã giày vò nàng trở nên thế nào rồi ?

Đắc Ý phu nhân cười khẩy:

- Đã trở nên như thế nào thì khi người gặp sẽ biết ngay. Lão nương đã hận y thị đến tận xương, thật muốn băm vằm y thị ra làm muôn ngàn mảnh, để y thị phải chịu trăm đau ngàn khổ, nhưng ...

Thì ra hôm đó Đắc Ý phu nhân đem Mai Ngâm Tuyết lên đảo, điểm vào nơi huyết khí giao lưu của nữ giới, sau đó trói vào thân cây để cho nàng không thể vận chân lực vùng dứt dây trói, song lại cảm thấy được sự đau đớn.

Y thị đã tìm đủ mọi cách hành hạ và lăng nhục Mai Ngâm Tuyết, song lại không để cho Mai Ngâm Tuyết chết đi.

Y thị trói Mai Ngâm Tuyết dưới ánh nắng chói chang, để một thau nước lạnh trước mặt, sau đó nấp vào khuất xem Mai Ngâm Tuyết dẫy dựa lấy nước, thưởng thức vẻ đau khổ bởi tuyệt vọng khi không thể nào với tới được.

Ánh nắng rừng rực đã khiến Mai Ngâm Tuyết cơ hồ mê man. Đắc Ý phu nhân hết sức thích thú, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết sớm đã phát hiện ra chỗ ẩn nấp của y thị.

Mai Ngâm Tuyết hé mở nhìn, giả vờ như mê loạn lớn tiếng lảm nhảm:

- Không ! Không ! Dẫu người hành hạ ta đến mức nào, ta cũng không bao giờ nói ra điều cho người đắc ý ...

Rồi lại tiếp tục nói lảm nhảm những gì đó ...

Đắc Ý phu nhân động tâm, liền cho nàng uống lấy vài ngụm nước, lớn tiếng nói:

- Người đã cất giấu những điều gì trong lòng không chịu nói ra hả ?

Mai Ngâm Tuyết vờ ngơ ngác:

- Đâu có gì !

Đắc Ý phu nhân cười:

- Hừ hừ, những gì trong lòng người muốn giấu diếm được lão nương ư ? Thành thật cho người biết, người chả bộc lộ hết tâm sự trong lúc mê man rồi.

Mai Ngâm Tuyết hốt hoảng:

- Người ... người ... , tuyệt đối không thể cho người biết được.

Đắc Ý phu nhân gằn giọng:

- Người mà không chịu nói ra lão nương sẽ hành hạ người gấp mười lần nữa.

- Ta lọt vào tay người, đã không muốn sống từ lâu rồi, chịu hành hạ nhiều hay ít cũng vậy thôi.

Đắc Ý phu nhân ngớ người, lớn tiếng:

- Được, người có nói thì lão nương cũng chẳng nghe nữa.

Quả nhiên y thị càng hành hạ Mai Ngâm Tuyết tàn bạo hơn, Mai Ngâm Tuyết bậm chặt môi nhất quyết không chịu nói.

Đắc Ý phu nhân ở trên đảo một mình, suốt ngày suy nghĩ vẫn vơ, mỗi lúc càng thêm thắc mắc, thật hết sức muốn biết Mai Ngâm Tuyết đã có điều gì không chịu tiết lộ với mình.

Nghe đến đây, Nam Cung Bình cảm thấy lòng đau như cắt, xót xa nói:

- Nàng đã nói ra hay chưa ? Rồi sau đó bà đã đối xử với nàng như thế nào ?

Đắc Ý phu nhân buông tiếng cười gằn, ngậm miệng làm thinh.

Nam Cung Bình hốt hoảng:

- Bà đã giết chết nàng rồi ư ?

- Không.

Nam Cung Bình hét lớn:

- Hãy đưa tôi đi gặp nàng, đưa tôi đi gặp nàng ...
- Đâu dễ vậy được !

Nam Cung Bình van vỉ:

- Chỉ cần bà đưa tôi đi gặp nàng, bà muốn tôi làm gì tôi cũng chấp nhận hết.

Đắc Ý phu nhân đảo tròn mắt:

- Thật chẳng ?

Nam Cung Bình quả quyết:

- Nếu bà không tin, tôi có thể phát thệ !

Đắc Ý phu nhân ném xuống một sợi dây, lạnh lùng nói:

- Hãy buộc dây vào lưng !

Nam Cung Bình liền làm ngay, Đắc Ý phu nhân kéo mạnh chàng lên, tiện tay điểm vào huyết chàng, đưa chàng vào sâu trong rừng, nói:

- Võ công của người trước kia khác xa bây giờ, người đã học được ít bí kiếp võ công trên Chư Thần đảo ...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Tôi nói cho nghe !

Đoạn đọc hết từ đầu chí cuối một quyển kiếm quyết Nam Hải, Đắc Ý phu nhân quả nhiên không phải tầm thường, nghe xong vài lượt đã thông suốt, mừng rỡ nói:

- Thật không ngờ kiếm phái Nam Hải lại có quyết yếu kiếm pháp tinh thâm tuyệt ảo đến thế !

- Giờ thì bà đưa tôi đi gặp Mai Ngâm Tuyết được rồi chứ ?

Đắc Ý phu nhân cười ha hả:

- Đưa người đi gặp Mai Ngâm Tuyết ? Ồ, đúng rồi, lão nương đưa người đi gặp y thị nhưng mà ...

Thì ra hôm nọ Đắc Ý phu nhân suy nghĩ mãi mà vẫn không sao giải đáp được nỗi thắc mắc trong lòng đành đi đến trước mặt Mai Ngâm Tuyết, dịu giọng nói:

- Mặc dù ta đối xử tệ nhưng dầu sao cũng là ân nhân cứu mạng của cô nương, đúng không ? Có điều gì hãy cứ nói ra, rồi ta sẽ xử tốt với cô nương hơn.

Mai Ngâm Tuyết mừng thầm, song ngoài mặt lại lạnh lùng nói:

- Bà muốn tôi nói ra không khó, nhưng khi nói rồi là bà phải thả tôi ra ngay.

Đắc Ý phu nhân cũng mừng thầm nghĩ:

- Người mà nói ra rồi, lão nương sẽ hành hạ người thê thảm hơn nữa !

Song ngoài mặt lại thật dịu dàng nói:

- Ở trên hòn đảo hoang vắng này, có hai người dấu sao vẫn hơn, cô nương nói ra xong, ta nhất định sẽ thả cô nương ra ngay.

Mai Ngâm Tuyết vờ thở dài:

- Tuy bà nói vậy, nhưng tôi vẫn không tin, trừ phi ...

Trong bụng thầm nhủ:

- "Y thị sắp mắc câu rồi !"

Đắc Ý phu nhân vội hỏi:

- Trừ phi thế nào ?

Song trong bụng lại nhủ thầm:

- Nếu thị mà bảo mình thả thị ra trước tất nhiên là thật sự chẳng có bí mật gì, chỉ là giở trò để lừa gạt mình thôi. Hừ hừ ! Ta đã mấy mươi năm lăn lộn trên chốn giang hồ, chả lẽ lại mắc lừa người ư ?

Song Mai Ngâm Tuyết chỉ chậm rãi nói:

- Trừ phi bà chịu thề mạng thì tôi mới nói được.

Đắc Ý phu nhân mừng rỡ nhủ thầm:

- Rõ là ả nha đầu ngu dốt, lão nương bình sanh đã thề nguyện chẳng biết bao nhiêu lần, khác nào như nước đổ lá môn, có gì phải sợ !

Bèn giả vờ lưỡng lự một hồi mới thở dài nói:

- Bình sanh ta chưa thề nguyện bao giờ, nhưng ... Ôi ! Lần này thì chiều ý cô nương vậy.

Mai Ngâm Tuyết thầm mắng:

- "Mốc xì, mụ mà chưa từng thề nguyện bao giờ, vậy thì mặt trời mọc ở hướng tây mất."

Song ngoài mặt vẫn làm ra vẻ hết sức tin cậy. Đắc Ý phu nhân quả nhiên quỳ xuống đất, thề nói:

- Nếu tôi mà nuốt lời thì ... sẽ bị cành cây đâm chết, thi thể bị kiến tha ...

Mai Ngâm Tuyết thầm cười khẩy mắng:

- "Rõ là lời thề láo toét."

Hai người thoáng đưa mắt nhìn nhau, Mai Ngâm Tuyết thở dài nói:

- Bà đã thể nặng như vậy, thôi thì tôi nói cho bà biết, hòn đảo này tuy hoang vắng, nhưng mai này nhất định sẽ có tàu thuyền đi ngang qua, lúc ấy bà có thể trở về Trung Nguyên, không bao giờ già chết trên hoang đảo này ...

Đắc Ý phu nhân tức giận:

- Chỉ vậy thôi ư ?

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Nhưng bộ dạng bà như thế này, khi về đến Trung Nguyên, giới võ lâm còn gọi bà là Đắc Ý phu nhân nữa chẳng ? E rằng sẽ gọi bà là Dạ Xoa phu nhân đấy !

Đắc Ý phu nhân điên tiết:

- Người mà nói thêm câu nữa, lão nương lột da mặt người ngay.

Mai Ngâm Tuyết vờ thở dài:

- Bà không muốn tôi nói nữa ư ? Ôi, thật đáng tiếc ...

Đắc Ý phu nhân ngớ người, đoạn nhoẽn cười nói:

- Hiền muội hãy mau nói đi, gương mặt xinh đẹp thế này, ngay cả sờ tý tý cũng chẳng nở làm sao lột da cho được.

Mai Ngâm Tuyết thầm nguyện rửa, ngoài mặt cười nói:

- Tý tý, tiểu muội khát quá, cho uống miếng nước đi.

Đắc Ý phu nhân càng mắng thâm tận hơn, nhưng cũng cười nói:

- Để tý tý lấy cho hiền muội !

Đắc Ý phu nhân mang đến cho Mai Ngâm Tuyết một bát nước lạnh, hai người xưng hô tý muội mỗi lúc càng thêm thân mật, song trong bụng lại mắng chửi nhau thậm tệ.

Mai Ngâm Tuyết uống nước xong, nói:

- Tý tý thử đoán xem tiểu muội đã bao nhiêu tuổi ?

Vì muốn làm vui lòng Mai Ngâm Tuyết, Đắc Ý phu nhân bèn hạ giọng vài tuổi nói:

- Chừng ... mười sáu, mười bảy thôi !

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Có lẽ tý tý chưa biết tiểu muội là Mai Ngâm Tuyết ?

Đắc Ý phu nhân thất thanh:

- Ô, thì ra hiền muội là Khổng Tước Phi Tử !

Trong bụng ả lại thâm mắng:

- Thảo nào ả hồ ly tinh này lại xảo quyết đến vậy, thì ra ả chính là Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Tiểu muội xuất đạo giang hồ đã hơn hai mươi năm nay, tính ra nay đã ngoài bốn mươi tuổi đời.

Nàng có toan tính riêng nên nâng cao thêm vài tuổi, Đắc Ý phu nhân sững sờ đưa mắt nhìn một hồi mới chậm rãi nói:

- Thật chẳng thể nào nhận ra được ... chẳng thể nào nhận ra được ...

Chợt động tâm lớn tiếng nói:

- Chả lẽ hiền muội đã học được võ công trụ nhan ?

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Nếu tiểu muội không biết môn võ công này thì hôm nay đâu được như thế này ?

Đắc Ý phu nhân mừng rỡ:

- Hiền muội hãy mau dạy cho tử tử, tử tử vẫn mơ ước lâu lắm rồi.

Phải biết Đắc Ý phu nhân tuy nhan sắc chưa tàn phai theo tuổi tác thật sự của y thị, song đó chẳng qua là nhờ biết cách gìn giữ chứ không hề biết về môn nội công thần kỳ kia. Yêu chuộng vẻ đẹp là tính bẩm sinh của phái nữ, huống hồ hiện này y thị lại trở nên xấu xí như vậy.

Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Có thiên tư và võ công như tử tử, chỉ cần siêng năng tập luyện chừng một hai năm, chẳng những nhan sắc trở lại như xưa mà còn giữ mãi được xuân xanh nữa.

Đắc Ý phu nhân nghe lòng càng phơi phới, nôn nao nói:

- Hiền muội hãy nói mau đi.

- Tiểu muội nói xong, tử tử nhất định sẽ thả tiểu muội ra ngay chứ ?

Đắc Ý phu nhân thầm nhủ:

- Phương pháp điểm huyết độc môn của mình không một ai giải được, huống hồ trên đảo lại không có người khác, dù mở trời thì cũng chẳng giở trò trống gì được, chi bằng mình tỏ ra độ lượng để ả yên tâm tiết lộ bí quyết cho mình biết.

Y thị không biết rằng Mai Ngâm Tuyết bị thủ pháp biết bao lợi hại của Long Bố Thi phế bỏ toàn thân công lực mà còn có thể tự khôi phục được, huống hồ y thị bất quá chỉ phong bế huyết khí của Mai Ngâm Tuyết.

Đắc Ý phu nhân tưởng đâu mình đắc kế, tươi cười nói:

- Hiền muội nếu không tin, tử tử mở trời để hiền muội được thoải mái hơn.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Tỷ tỷ tốt quá !

Đắc Ý phu nhân thâm mắng:

- Hồ ly tinh, lát nữa thì người sẽ mắng chửi ta thôi.

Song ngoài mặt vẫn tươi cười mở trói cho Mai Ngâm Tuyết, chỉ chừa lại hai dây trói dưới chân nàng.

Mai Ngâm Tuyết cười tạ xong, nói tiếp:

- Tỷ tỷ hãy nghe kỹ đây.

Đoạn chậm rãi thật sự đọc ra bí quyết trụ nhan, không một từ giả dối, bởi nàng biết đối phương chẳng phải là hạng tầm thường, nếu là giả, không thể nào gạt gẫm được y thị.

Đắc Ý phu nhân ngưng thần lắng nghe, đồng thời lòng thâm tán thưởng:

- Quả nhiên không phải là giả !

Nhưng có điều nội dung bí quyết ấy quá tinh ảo, chữ nghĩa sâu sắc. Đắc Ý phu nhân suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng thở dài mỉm cười nói:

- Hiền muội, bí quyết này uyên thâm quá, nhất thời chẳng thể nào hiểu được, thôi thì hiền muội giúp người thì hãy giúp cho trót, dạy luôn phương pháp luyện công cho tỷ tỷ đi !

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Bí quyết này tiểu muội đã biết từ lâu, nhưng mãi đến nhiều năm sau, khi tiểu muội bị người nhốt trong một cỗ quan tài, không còn nghĩ đến điều gì khác, khổ công nghiên cứu hết nửa năm mới hiểu được thấu đáo, nhưng khi thấu hiểu rồi thì rất là dễ dàng. Tỷ tỷ thấy đó, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên những phương pháp luyện nội công nhập môn ấy dĩ nhiên là tỷ tỷ đã biết rồi.

Đắc Ý phu nhân quá nao nức, lập tức ngồi xếp bằng xuống nói:

- Rồi sao nữa ?

- Trước tiên vận hành chân khí một vòng, sau đó ngưng tụ nơi Đan Điền ...

Đắc Ý phu nhân liền y lời làm theo, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Nội công vốn là phương pháp tu luyện nội ngũ hành, nếu muốn luyện ra đến ngoài mặt thì phải ...

Nàng nói một mạch rất nhiều phương pháp luyện công, Đắc Ý phu nhân vẫn sợ nàng hãm hại, thâm nghiên ngẫm hồi lâu, thấy quả nhiên không có điều gì lắt léo, bèn y lời làm theo.

Sau một hồi lâu, Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Hiện tử tử cảm thấy thanh khí đã lên dần trên mặt phải không ?

Đắc Ý phu nhân gật đầu, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Vậy là tử tử đã vận chân khí đến kinh mạch tim gan trong thái âm dương rồi, khi nào chân khí xuống đến Huyết Hải rồi qua tâm kinh thẳng xuống trùng lâu, sau đó từ âm kinh Túc Quyết quay về đến huyết Phan Hồn dưới Cưu Vỹ một tấc, thì tử tử sẽ có thể xác định những gì tiểu muội nói là hoàn toàn đúng đắn, lúc ấy tử tử thả tiểu muội ra được rồi chứ ?

Đắc Ý phu nhân trầm mắng:

- Thả cho người chết thì có !

Đắc Ý phu nhân chú tâm vận khí hành công, chỉ lặng thinh khẽ gật đầu.

Mai Ngâm Tuyết đăm mắt nhìn, sau một hồi rất lâu, bỗng thấy sắc mặt Đắc Ý phu nhân tái ngắt, trên trán dần toát mồ hôi, toàn thân run rẩy, run giọng nói:

- Người ... người thật ...

Thì ra y thị vận chân khí xuống bên dưới, đột nhiên chân khí rẽ sang hướng khác, đôi chân lập tức tê liệt, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Mai Ngâm Tuyết bỗng cười phá lên, vùng khỏi dây trói dưới chân, lùi ra xa hơn một trượng, tươi cười nói:

- Giờ người đã cảm thấy thoải mái rồi chứ ?

Đắc Ý phu nhân tức tối:

- Người ... người dám đối gạt lão nương ?

Mai Ngâm Tuyết cười to:

- Không gạt người thì gạt ai ? Thú thật, chính bản thân bốn cô nương đã phải chịu khổ sở hơn một năm dài bởi phương pháp hành công ấy, bằng không thì làm sao mà phỉnh gạt người được ?

Đắc Ý phu nhân lòng đầy phẫn hận, hai tay nắm chặt, chợt phát giác tuy nửa chân dưới bị tê dại, song hai tay vẫn còn có thể dùng sức được, bèn thở dài nói:

- Ta đã bị người phỉnh gạt, chỉ có thể trách bản thân mình chứ không bao giờ trách người, chỉ cần người không giết ta, ta cũng chẳng mong người cho ta biết phương pháp phục nguyên, hãy mau lại gần đây ta giải huyết cho.

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Xin đa tạ !

Đoạn tiến tới một bước, Đắc Ý phu nhân vừa mừng rỡ thì Mai Ngâm Tuyết bỗng lại chững bước, lắc đầu nói:

- Không được ! Không được ! Hiện tiểu muội toàn thân không hề có sức lực, nếu đến gần ắt sẽ bị tử tử đánh chết ngay thôi.

Đắc Ý phu nhân dịu giọng:

- Đến nước này tử tử còn hại tiểu muội làm gì ? Hiền muội hãy yên tâm đi thôi !

Mai Ngâm Tuyết bật cười:

- Hiền tử ơi, tiểu muội không được yên tâm cho lắm, làm sao bây giờ ? Thôi thì đành chờ khi nào tiểu muội đã thông huyết khí, đến lúc ấy nếu tử tử chưa chết vì đói khát, nhất định tiểu muội sẽ cận kề chăm sóc cho tử tử thật cẩn thận, hơn gấp mười lần tử tử đã chăm sóc cho tiểu muội.

Nụ cười dịu dàng trên môi Đắc Ý phu nhân chợt tan biến, lớn tiếng mắng:

- Khá khen cho con ả tiện nhân vong ân bội nghĩa, lão nương đã cứu mạng người, người quên rồi hả ?

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười lắc đầu:

- Không hề quên, bổn cô nương cũng sẽ không giết chết người đâu !

Mai Ngâm Tuyết lui ra xa hơn, Đắc Ý phu nhân tức tối hai tay cào xuống đất, những từ ngữ tồi tệ nhất trên đời thảy đều mang ra chửi Mai Ngâm Tuyết, thế nhưng Mai Ngâm Tuyết như không hề nghe thấy, xem thị hệt như một con chó điên.

Song khi Mai Ngâm Tuyết vòng qua khỏi cánh rừng, thần sắc lập tức trở nên căng thẳng, nàng biết đôi chân của Đắc Ý phu nhân trong vòng bốn năm hôm sẽ khỏi, bởi đó là kinh nghiệm của chính bản thân nàng, còn huyết khí của mình thì đến bao giờ mới giải khai được, nàng hoàn toàn không dám chắc chắn.

Đến một khu rừng khác phía bên kia đảo, nàng quan sát địa thế xung quanh, bèn giăng rất nhiều bẫy rập trong rừng, sau đó trở lên thuyền mang xuống một số vật dụng, đốn mấy mươi khúc cây tròn cắm sâu xuống bụi cỏ cao chừng đến đầu gối.

Trong ba hôm nàng thậm chí không dám nghỉ ngơi, mệt đến rời rả mới ngưng tay, song công lao cực khổ trong ba hôm ấy không hề uổng phí.

- o O o -